

Дело C-333/21**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

27 май 2021 г.

Запитваща юрисдикция:Juzgado de lo Mercantil n.º 17 de Madrid (Търговски съд № 17,
Мадрид, Испания)**Дата на акта за преюдициално запитване:**

11 май 2021 г.

Ищец:

European Superleague Company, S. L.

Ответници:Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (Съюз на европейските
футболни асоциации) (УЕФА)Fédération internationale de football association (Международна
федерация на футболните асоциации) (ФИФА)**Предмет на главното производство**

Съдебен иск, с който да се признае за установено, че с противопоставянето си на създаването на Европейската суперлига, ответниците действат като картел и злоупотребяват с господстващото си положение на пазара на организиране на международни клубни състезания по футбол в Европа и на пазара на предлагане на свързаните с тези състезания права. Ищецът иска да бъдат постановени и временни мерки, които да позволят организирането и провеждането на Европейската суперлига.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Преюдициално запитване на основание член 267 ДФЕС, с което се иска тълкуване на членове 101 ДФЕС, 102 ДФЕС, 45 ДФЕС, 56 ДФЕС, 49 ДФЕС и 63 ДФЕС.

Преюдициални въпроси

1 Следва ли член 102 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска злоупотреба с господстващо положение, изразяваща се в установяването от ФИФА и УЕФА в техните устави на разпоредби (в частност членове 22 и 71—73 от устава на ФИФА, членове 49 и 51 от устава на УЕФА, както и всяка друга разпоредба със сходно съдържание в уставите на членуващите в тях федерации и на националните лиги), предвиждащи изискване за предварително разрешение от посочените организации, които са си предоставили изключителните правомощия за организиране и разрешаване на международни клубни състезания в Европа, за да може трета организация да създаде ново общоевропейско клубно състезание като Суперлигата, по-специално когато не съществува регламентирана процедура, основана на обективни, прозрачни и недискриминационни критерии, и предвид евентуалния конфликт на интереси за ФИФА и УЕФА?

2 Следва ли член 101 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска ФИФА и УЕФА да предвиждат в уставите си изискване (по-конкретно, членове 22 и 71—73 от устава на ФИФА, членове 49 и 51 от устава на УЕФА, както и всяка друга разпоредба със сходно съдържание в уставите на членуващите в тях федерации и на националните лиги) за предварително разрешение от тези организации, които са си предоставили изключителните правомощия за организиране и разрешаване на международни състезания в Европа, за да може трета организация да създаде ново общоевропейско клубно състезание като Суперлигата, по-специално когато не съществува регламентирана процедура, основана на обективни и недискриминационни критерии, и предвид евентуалния конфликт на интереси за ФИФА и УЕФА?

3 Следва ли член 101 [ДФЕС] и/или член 102 [ДФЕС] да се тълкуват в смисъл, че не допускат поведение от страна на ФИФА, УЕФА, на членуващите в тях федерации и/или на националните лиги, изразяващо се в отправянето на заплахи за налагане на санкции срещу участващите в Суперлигата клубове и/или техни играчи, поради евентуалното възпиращо действие на тези санкции? В случай на налагане на такива санкции за изключване от състезания или забрана за участие във футболни срещи на националните отбори, представляват ли тези санкции, които не се основават на обективни, прозрачни и недискриминационни критерии, нарушение на член 101 ДФЕС и/или член 102 ДФЕС?

4 Следва ли член 101 ДФЕС и/или член 102 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпоредби като съдържащите се в членове 67 и 68

от устава на ФИФА, които определят УЕФА и членуващите в нея национални федерации като „първоначални притежатели на всички права, произтичащи от състезанията [...] в съответствие с приложимото законодателството“, лишавайки участващите клубове и всеки друг организатор на алтернативно състезание от първичното право на собственост върху тези права, присвоявайки си изключителните правомощия за тяхната продажба?

5 Следва ли член 101 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че ако ФИФА и УЕФА като организации, които са си предоставили изключителното правомощие да организират и разрешават международни клубни състезания по футбол в Европа, забранят или се противопоставят на провеждането на Суперлигата, позовавайки се на цитираните разпоредби от техните устави, тези ограничения на конкуренцията биха могли да бъдат обхванати от предвиденото в посочения член изключение, като се вземе предвид обстоятелството, че се ограничава съществено производството, не се допуска появата на пазара на продукти, различни от предлаганите от ФИФА/УЕФА, и се ограничават иновациите, тъй като се изключват други формати и разновидности и съответно се премахва евентуалната конкуренция на пазара, и се ограничава изборът на потребителя? Има ли въпросното ограничение обективно основание, така че да се приеме, че не е налице злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС?

6 Следва ли членове 45 ДФЕС, 49 ДФЕС, 56 ДФЕС и/или 63 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че разпоредби като съдържащите се в уставите на ФИФА и на УЕФА (в частност членове 22 и 71—73 от устава на ФИФА, членове 49 и 51 от устава на УЕФА, както и всяка друга разпоредба със сходно съдържание в уставите на членуващите в тях федерации [и] на националните лиги) представляват ограничение, което противоречи на някоя от основните свободи, гарантирани с посочените разпоредби от ДФЕС, доколкото за създаването от икономически оператор от държава членка на общоевропейско клубно състезание като Суперлигата изискват да е налице предварително разрешение от тези организации?

Посочени разпоредби от правото на Съюза

Разпоредбите от ДФЕС относно забраната на картелите (член 101 ДФЕС) и на злоупотребата с господстващо положение (член 102 ДФЕС), както и общите принципи, установени в съдебната практика, по-специално със следните решения:

- решение от 6 декември 2012 г., AstraZeneca/Комисия (С-457/10 Р, ЕУ:С:2012:770), точка 175: понятието „господстващото положение“ по член 82 ЕО (понастоящем член 101 ДФЕС) се отнася до състояние на икономическа мощ на дадено предприятие, което му дава власт да

препятства поддържането на ефективна конкуренция на съответния пазар, като му дава възможност в значителна степен да действа независимо спрямо своите конкуренти, своите клиенти и накрая — спрямо потребителите,

- решение от 30 септември 2003 г., Michelin/Комисия (Т-203/01, ЕУ:Т:2003:250), точка 54: понятието „злоупотреба“ е обективно понятие, отнасящо се до поведението на предприятие в господстващо положение, което може да повлияе върху структурата на пазара, на който именно поради присъствието на въпросното предприятие степента на конкуренция вече е отслабена, и което със средства, различни от управляващите нормалната конкуренция на стоките или услугите въз основа на престациите на икономическите оператори, води до създаване на пречки за запазването на все още съществуващата на пазара степен на конкуренция или за развитието на тази конкуренция,
- решение на Общия съд от 26 януари 2005 г., Piau/Комисия (Т-193/02, ЕУ:Т:2005:22), точка 109: член 102 ДФЕС се отнася до поведението на един или няколко икономически оператори, представляващо злоупотреба, тъй като се използва състояние на икономическа мощ, което позволява на съответния оператор да препятства поддържането на ефективна конкуренция на съответния пазар и му дава възможност в значителна степен да действа независимо спрямо своите конкуренти, своите клиенти и накрая — спрямо потребителите,
- решение от 13 февруари 1979 г., Hoffmann-La Roche/Комисия (85/76, ЕУ:С:1979:36), точка 91: понятието „злоупотреба“ е обективно понятие, отнасящо се до поведението на предприятие в господстващо положение, което може да повлияе върху структурата на пазара, на който именно поради присъствието на въпросното предприятие степента на конкуренция вече е отслабена, и което със средства, различни от управляващите нормалната конкуренция на стоките или услугите въз основа на престациите на икономическите оператори, води до създаване на пречки за запазването на все още съществуващата на пазара степен на конкуренция или за развитието на тази конкуренция.

Разпоредби от ДФЕС относно свободното движение на работници (член 45 ДФЕС), свободното предоставяне на услуги (член 56 ДФЕС), свободата на установяване (член 49 ДФЕС) и свободното движение на капитали и плащания (член 63 ДФЕС), както и решение на Съда от 13 юни 2019 г., TopFit и Viffi (С-22/18, ЕУ:С:2019:497), точка 49, където се посочва, че в областта на спорта Съдът многократно е постановявал, че разпоредбите от правото на Съюза, които се отнасят до свободата на движение на хора и услуги, допускат правила или практики, обосновани от съображения за специфичен характер и контекст на определени спортни срещи, като например футболните срещи между националните отбори на различни страни. Такова ограничение на приложното поле на разглежданите

разпоредби трябва да не надхвърля самата преследвана цел и не може да бъде изтъквано като основание за изключването на всяка спортна дейност от приложното поле на Договора.

Посочени национални разпоредби

Не се цитират разпоредби от испанското право.

Кратко представяне на фактите и на главното производство

Структура, цели и правомощия на ФИФА и УЕФА

- 1 ФИФА е частноправна организация, в чийто устав са посочени и следните цели: „организиране на собствени международни състезания“ и „осъществяване на контрол върху футбола като цяло и приемане на подходящи мерки за недопускане на нарушения на устава, правилниците и решенията на ФИФА, както и на правилата на играта“. Националните федерации и регионалните футболни конфедерации, сред които УЕФА — за европейския регион, са членове на ФИФА. Професионалните клубове са непреки членове на ФИФА. Член 20 от устава на ФИФА предвижда изрично, че „клубовете, лигите и другите членувачи в дадена федерация организации са подчинени на и могат да съществуват единствено след признаването им от тази федерация“. Член 73 от устава на ФИФА забранява на федерациите, на лигите и на клубовете, членувачи във федерациите членки, да се присъединяват към друга федерация членка или да участват в състезания на нейна територия, освен при наличието на изключителни обстоятелства и след изричното одобрение на ФИФА и на съответната регионална конфедерация или конфедерации.
- 2 УЕФА е частноправна организация, която има следните цели: а) да решава всички въпроси, свързани с европейския футбол; б) да осъществява надзор и контрол върху развитието на футбола в Европа във всички негови разновидности; и в) да организира и провежда на европейско равнище международни състезания и турнири по футбол във всички негови разновидности. Федерациите, националните лиги и клубовете също са непреки членове на УЕФА и са обвързани от неговите устав и правила.
- 3 ФИФА и регионалните конфедерации имат монопол върху **разрешаването и организирането на международни състезания** по професионален футбол. Член 22 от устава на ФИФА предоставя на УЕФА и на останалите регионални конфедерации правото да организират собствени международни състезания, като ги задължава да гарантират, че международните лиги и други сходни клубни организации не могат да бъдат учредявани без съгласието или одобрението на ФИФА. Член 70 от посочения устав предоставя на Съвета на ФИФА изключителното правомощие да съставя календара на международните футболни срещи, който е обвързващ за

конфедерациите, членуващите национални федерации и лигите. Член 71 от същия устав предоставя на ФИФА, на конфедерациите и на членуващите национални федерации изключителното правомощие да предоставят предварително разрешение за организирането на международни състезания, като забранява изрично възможността да се провеждат футболни срещи и състезания, за които няма предварително разрешение от ФИФА, членуващите национални федерации или конфедерациите. Тези разпоредби са възпроизведени в членове 49—51 от устава на УЕФА, като на последния е предоставен монопол върху организирането на международни състезания в Европа и правото да забранява международните състезания в Европа, за които няма предварително разрешение от УЕФА. Член 6 от правилника на ФИФА за международните футболни срещи предвижда изключителното правомощие на ФИФА и на нейните конфедерации и членуващи федерации да разрешават провеждането на международни футболни срещи. Член 72 от устава на ФИФА забранява на играчите и отборите, членуващи във федерациите членки да участват във футболни срещи или да поддържат спортни отношения с играчи или отбори, които не са присъединени към членове на ФИФА, като последната разполага с изключителното правомощие да допуска изключения от тази забрана.

- 4 Съгласно член 67 от устава на ФИФА, ФИФА, регионалните конфедерации и федерациите членки притежават **изключителните права** (имуществени, търговски и маркетингови или нематериални) върху международните състезания без ограничения. Член 68 вменява на изброените субекти изключителното правомощие да разрешават разпространението на изображение, звук и информация за футболните срещи.
- 5 И двете организации разполагат със **санкционни или дисциплинарни правомощия** спрямо участващите във футболните състезания клубове и играчи.

Структура, цели и дейност на Европейската суперлига

- 6 European Superleague Company, S. L. (наричано по-нататък „ESLC“) е дружество с ограничена отговорност, в което съдружници са следните клубове учредители: Real Madrid club de fútbol, Associazione Calcio Milán, Fútbol Club Barcelona, Club Atlético de Madrid, Manchester United Football Club, Football Club Internazionale de Milano S.P.A., Juventus Football club, The Liverpool Football Club and Athletic Grounds Limited, Tottenham Hotspur Football Club, Arsenal Football Club, Manchester City Football Club и Chelsea FC Plc.
- 7 ESLC е единствен собственик на Суперлигата и ще бъде дружество майка на:

- SL Sports Co S.L. — дружество, на което се възлага надзорът и управлението на текущата дейност на Суперлигата, що се отнася до спортните аспекти, дисциплинарните мерки и финансовата устойчивост,
 - SL MediaCo — дружество, отговарящо за надзора и управлението на обичайната дейност на Суперлигата, единствено що се отнася до предлагането на пазара и продажбата на световно равнище на аудио-визуалните права на Суперлигата,
 - SL CommercialCo — дружество, отговарящо за надзора и обичайното управление на продажбата на търговски активи на Суперлигата, различни от аудио-визуалните права.
- 8 Суперлигата има за цел да се превърне в първото европейско състезание извън УЕФА, което да се провежда ежегодно и с участието на най-добрите играчи и клубове, включително постоянно членуващите клубове и други клубове, класирали се за участие в това състезание. Състезанието няма да е пречка за участието на съответните клубове в провежданите национални състезания и вътрешни лиги.
- 9 Акционерното и инвестиционно споразумение между клубовете учредители на Суперлигата очертава следния бизнес модел:
- клубовете ще подписват с дружествата на Суперлигата договори за участие, в които ще се регламентират начинът на прехвърляне на права от участващите в Суперлигата клубове на SL MediaCo и размерът на възнаграждението, което тези клубове ще получават,
 - SL SportsCo, SL MediaCo и SL CommercialCo ще подпишат договор за предоставяне на услуги, по силата на който на SL SportsCo ще бъде възложено управлението, що се отнася до спортните аспекти, дисциплинарните мерки и финансовата устойчивост на Суперлигата,
 - посредством Infraestructura Grant Agreement ще бъдат уредени сроковете и условията, при които клубовете учредители ще получават сумите, до които SL MediaCo има достъп. Средствата за Infraestructura Grant Agreement са подsigурени чрез ангажимента на JP Morgan AG от 17 април 2021 г. да предостави мостов кредит в размер на 3 983 000 000 EUR. Впоследствие на капиталовите пазари ще бъдат емитирани облигации, с цел да се осигури участието на инвеститори във финансирането на Суперлигата,
 - SL MediaCo ще се занимава с предлагането и разпространението на аудио-визуалните права на Суперлигата чрез „Media Agreements“ и „Distribution Agreements“,
 - На следващ етап ще бъдат подписани споразумения за участие между клубовете учредители и дружествата на Суперлигата и ще бъде проведено

събрание на съдружниците в ESLC, на което ще бъде взето решение за преобразуването на последното в акционерно дружество.

10 В посоченото акционерно и инвестиционно споразумение са включени следните отлагателни условия за осъществяването на проекта за Суперлига (условия, от които зависи предоставянето на финансови средства за изпълнението на проекта):

- признаването на Суперлигата от страна на ФИФА и/или УЕФА като ново състезание, съвместимо с техните устави или, при условията на евентуалност,
- получаване на законова защита от страна на съдебни или административни органи, която да позволи на клубовете учредители да участват в Суперлигата, но същевременно да запазят и участието си в съответните национални лиги, състезания и турнири.

Действия, предприети от страните преди производството

11 Клубовете учредители уведомяват ФИФА и УЕФА за това, че са създали ново състезание по професионален футбол.

12 На 21 януари 2021 г. ФИФА и УЕФА публикуват изявление, с което:

- оповестяват отказа си да признаят създаването на Суперлигата,
- предупреждават, че всеки играч или клуб, който вземе участие в това състезание, ще бъде изключен от организираните от ФИФА и регионалните конфедерации състезания,
- посочват, че всички състезания трябва да бъдат организирани или признати от съответната компетентна организация.

13 Това изявление е потвърдено с ново такова от 18 април 2021 г. от страна на УЕФА, на английската футболна асоциация и Premier League, на испанската футболна федерация, La Liga, италианската футболна федерация и Lega Serie A. В това изявление отново се отправя предупреждение за предприемане на дисциплинарни мерки срещу тези клубове и футболисти, които участват в създаването на Суперлигата, като се обявява изрично, че клубовете ще бъдат изключени от състезания на местно, европейско или световно равнище, а техните играчи може да бъдат лишени от възможността да представляват националните си отбори. Приемането на тези мерки би означавало провал на проекта за Суперлигата и отмяна на ангажиментите за финансиране, получени от JP Morgan.

14 Европейската асоциация на професионалните футболни лиги публикува съобщение за единодушна подкрепа на изявленията на ФИФА и УЕФА, за съгласуване на мерките, необходими за да се попречи на новото състезание,

и за приемане на обявените от ФИФА и УЕФА дисциплинарни мерки спрямо клубовете или футболистите, които вземат участие в новото състезание.

Производството пред запитващата юрисдикция и постановяването на временни мерки

- 15 ESLC предявява иск по общия ред, както и молба за постановяване в закрито заседание на временни мерки срещу УЕФА и ФИФА.
- 16 По-конкретно, ESLC предявява следните установителни искания:
- да се приеме за установено, че УЕФА и ФИФА са злоупотребили с господстващото си положение в нарушение на член 102 ДФЕС, като са си предоставили дискреционното правомощие да забраняват алтернативни състезания и да задължават клубовете, и евентуално — Суперлигата, да преотстъпват експлоатационните си права за състезанията, в които участват,
 - да се приеме за установено, че членове 22, 67, 68, 79, 71, 72 и 73 от устава на ФИФА, член 6 от правилника на ФИФА относно международните футболни срещи, както и членове 49 и 51 от устава на УЕФА са несъвместими с член 101 ДФЕС и/или член 102 ДФЕС,
 - да се приеме за установено, че УЕФА и ФИФА възпират свободната конкуренция на пазара, като в нарушение на член 101 ДФЕС налагат необосновани и непропорционални ограничения спрямо Суперлигата,
 - да се приеме за установено, че с изявлението си от 21 януари 2021 г. ФИФА и УЕФА нарушават членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС.
- 17 Освен това ESCL иска ФИФА и УЕФА да бъдат задължени да преустановят описаните по-горе антиконкурентни действия, както и да им бъде наложена забрана да ги повтарят в бъдеще. По-специално, искането е:
- ФИФА и УЕФА да бъдат задължени да се въздържат от предприемането на каквито и да било мерки или действия и от публикуването на изявления или съобщения, които пряко или непряко възпират или затрудняват подготовката на Суперлигата, започването и провеждането на Суперлигата и участието на клубовете и играчите в нея,
 - ФИФА и УЕФА да бъдат задължени, ако е необходимо, да предприемат мерки или действия и да публикуват изявления или съобщения, с които пряко или непряко да не се възпират или затрудняват подготовката на Суперлигата, започването и провеждането на Суперлигата и участието на клубовете и играчите в нея,

- на ФИФА и УЕФА да бъде забранено, пряко или чрез асоциираните им членове (включително националните федерации), конфедерации, лицензирани клубове или национални или вътрешни лиги, да обявяват или заплашват със, да подготвят, предприемат и/или приемат каквито и да било дисциплинарни или санкционни мерки (или пряко или непряко да подбуждат или улесняват такива дисциплинарни или санкционни мерки да бъдат обявявани, да включват заплаха, да бъдат подготвяни, предприемани или налагани от трети лица) срещу клубове, управителни органи или персонал на клубовете и/или срещу играчи, които участват в подготовката на Суперлигата и евентуално започнат да се състезават в същата, и по-специално — да им бъде забранено да изключват пряко или непряко (чрез своите асоциирани членове, конфедерации, лицензирани клубове или национални или вътрешни лиги) такива клубове и/или играчи от каквито и да било международни или национални състезания, в които същите участват редовно или отговарят на обичайните условия за участие,
 - ФИФА и УЕФА да бъдат задължени посредством собствените си регулаторни инструменти, указания, решения и насоки — по смисъла на член 22 от устава на УЕФА — и когато е приложимо, чрез изискване за спазването им, ако същите не се съблюдават или изпълняват, да инструктират своите асоциирани членове (включително националните федерации), конфедерации, лицензирани клубове или национални или вътрешни лиги да изпълняват посочените в предходните тирета разпореждания и забрани, и в частност да предупредят изброените субекти, че не могат да се позовават на каквото и да било неизпълнение на уставите или правилата на (i) ФИФА (ii) УЕФА (iii) техните асоциирани членове (включително националните федерации) (iv) конфедерации или (v) национални или вътрешни лиги, произтичащо от подготовката, започването или участието в Суперлигата, като основание за санкциониране, изключване, претенции или всяка друга подобна мярка срещу клубове, управителни органи или персонал на клубовете и/или срещу играчи в международни или вътрешни състезания.
- 18 На последно място, ESLC иска ФИФА и УЕФА да бъдат осъдени незабавно да отстранят всички последици от описаните в предходните точки антиконкурентни действия, извършени преди или по време на настоящото производство.
- 19 Запитващата юрисдикция допуска иска до разглеждане на 19 април 2021 г., като с определение от 20 април 2021 г. постановява в закрито заседание временни мерки, които да действат до приключването на главното производство и които съвпадат с исканията на ESLC, изложени в предходните точки 17 и 18.

Основни твърдения на страните в главното производство

- 20 В акта за преюдициално запитване не са изложени изрично твърдения на страните, но становището на ESLC личи от изложените в точки 16—18 по-горе искания.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

Относно наличието на монопол в противоречие с правилата за защита на конкуренцията

- 21 Запитващата юрисдикция установява признаци за наличието на монопол на ФИФА и УЕФА по отношение на организирането и разрешаването на международни състезания.
- 22 Така, от една страна, тя посочва, че ФИФА и УЕФА притежават 100 % пазарен дял, що се отнася до организирането на международни състезания по футбол, поради което същите имат монополно положение. Съгласно точка 109 от решение на Общия съд от 6 октомври 1994 г. (дело T-83/91, Tetrapak), притежаването на 90 % пазарен дял „поставя ищеца в такова положение на пазара, което го прави задължителен съдоговорител [...] и му гарантира независимо поведение, характерно за господстващото положение. Ето защо Комисията правилно е приела, че такъв пазарен дял представлява сам по себе си — при отсъствието на изключителни обстоятелства — доказателство за наличието на господстващо положение“.
- 23 Отбелязва също, че от десетилетия ФИФА и УЕФА организират и използват по монополен начин пазара, свързан с организирането на футболни състезания, като приемат всички приложими правила за тези състезания и си присвояват санкционните или дисциплинарни правомощия спрямо участващите в тях клубове и играчи, без понастоящем да съществува друг конкурент на съответния пазар на организиране и експлоатиране на футболни състезания. В това отношение запитващата юрисдикция се позовава на точка 114 от решение на Общия съд от 26 януари 2005 г., Piau/Комисия (T-193/02, EU:T:2005:22) където е постановено, че „поради задължителния характер на правилника за членуващите във ФИФА национални асоциации и участващите в тях клубове тези организации се оказват трайно обвързани по отношение на поведението си от правила, които приемат и които останалите участници (играчи и техни агенти) не могат да нарушават, тъй като неизпълнението им е обвързано със санкции, които конкретно за агентите на играчи могат да доведат до отстраняването им от пазара. По смисъла на цитираната в точки 110 и 111 по-горе съдебна практика, това определя едно колективно господстващо положение на клубовете на пазара на предоставяните от агентите на играчи услуги, тъй като клубовете, посредством правила, с които са се съгласили, налагат условията, при които да се предоставят съответните услуги“.

24 Според запитващата юрисдикция уставите на ФИФА и УЕФА и прилагането на произтичащите от тях санкции и забрани представляват непреодолима пречка за навлизането на нови конкуренти на европейския пазар на международните клубни състезания по футбол и търговията с права, свързани с тези състезания — дейности, които съгласно точка 33 от решение на Съда от 1 юли 2008 г., *МОТОЕ*, C-49/07, EU:C:2008:376, не са взаимозаменяеми, а по-скоро функционално се допълват. Запитващата юрисдикция подчертава, по-специално, че:

- правомощието на ФИФА и УЕФА да разрешават провеждането на футболни срещи и международни състезания не е обвързано с каквито и да било ограничения или с обективна и прозрачна процедура, а е в дискреционната власт на два частноправни субекта, които в резултат на монопола върху организирането на състезанията и изключителните права при управлението на финансовите приходи от тези спортни състезания, имат безспорен интерес да отказват разрешение. Посоченото разрешение не се подчинява и на съображения от общ интерес, нито е обвързано с максимален срок, в който ФИФА и УЕФА да се произнасят по предоставянето му. Въпросното правомощие не отговаря на изискванията за правна сигурност, може да ограничава свободната конкуренция и да противоречи на решение [на Съда] от 22 януари 2002 г., *Canal Satélite Digital*, C-390/99, EU:C:2002:34, в точка 35 от което се постановява, че режимът на предварително административно разрешение не може да оправдае дискреционно поведение на националните органи, което може да лиши от полезно действие общностните разпоредби, и по-специално разпоредбите, свързани с основни свободи като разглежданите в главното производство [...]. Следователно, за да бъде обоснован даден режим на предварително административно разрешение, дори и да дерогира такива основни свободи, той трябва при всички случаи да се основава на обективни, недискриминационни и предварително известни критерии, така че да регламентира упражняването на правото на преценка на националните органи, за да не бъде то упражнявано по произволен начин. Пак в тази връзка, запитващата юрисдикция се позовава на решение от 16 декември 2020 г., *International Skating Union/Комисия*, T-93/18, EU:T:2020:610, в точка 70 от което Общият съд припомня, че когато правната уредба възлага на юридическо лице, което самò организира и използва с търговска цел състезания, правомощието да определя лицата, на които е разрешено да организират посочените състезания, както и да определя условията, при които се организират последните, тя му предоставя явно предимство спрямо неговите конкуренти. Следователно такова право може да накара предприятието, което разполага с него, да възпрепятства достъпа на други оператори до съответния пазар. Ето защо упражняването на тази регулаторна функция следва да подлежи на ограничения, задължения или контрол, за да се избегне възможността въпросното юридическо лице да наруши конкуренцията, като третира по-благоприятно организираните от него състезания или тези, в чието организиране участва. Запитващата юрисдикция се позовава и на решение

на Съда от 1 юли 2008 г., МОТОВЕ, С-49/07, ЕУ:С:2008:376, в точка 51 от което се постановява, че система на ненарушена конкуренция като предвидената в Договора може да бъде гарантирана само ако се осигури равенство на възможностите на различните икономически оператори. Да се възложи на юридическо лице като ЕЛРА, което самò организира и използва с търговска цел мотоциклетни състезания, да дава становище на компетентните административни органи по подадените заявления за разрешение за организиране на такива състезания, *de facto* е равносилно на това да му се предостави правомощието да определя лицата, на които е разрешено да организират посочените състезания, както и да указва условията, при които се организират последните, и съответно да му се даде явно предимство спрямо неговите конкуренти [...] Следователно такова право може да накара предприятието, което разполага с него, да възпрепятства достъпа на останалите оператори до съответния пазар. Това положение на неравни условия на конкуренция по-нататък се подчертава и от факта, потвърден в хода на съдебното заседание, че когато ЕЛРА организира или участва в организирането на мотоциклетни състезания, от него не се изисква да получи положително становище, за му предоставят компетентните административни органи изискваното разрешение.

- санкциите, които ФИФА и УЕФА заплашват да наложат, биха попречили на участващите в Суперлигата клубове и играчи да се състезават в предстоящите международни състезания (Европейското първенство през юли 2021 г., Олимпийските игри през юли 2021 г. и Световното първенство по футбол през 2022 г.). Тези санкции са непропорционални, очевидно имат върху евентуалните конкуренти възпиращ ефект, що се отнася до организирането на футболни състезания и на практика съставляват налагане на необосновани и непропорционални ограничения, които водят до ограничаване на конкуренцията на вътрешния пазар.

- 25 Запитващата юрисдикция не само отбелязва описаните признаци за наличието на монопол при организирането на международни състезания, но и посочва, че от този монопол произтичат съществени икономически последици, тъй като член 67 от устава на ФИФА предвижда, че тази организация, членуващите в нея федерации и конфедерациите са първоначалните притежатели на правата върху състезанията, включително на имуществените права, правата на аудио-визуално записване и разпространение, мултимедийните права, промоционалните и маркетинговите права, както и на нематериалните права като правата върху търговски марки и авторските права. Освен това член 68 от посочения устав предоставя на ФИФА, на федерациите и на конфедерациите изключителното правомощие да разрешават разпространението на тези експлоатационни права. Предоставянето на посочените икономически права е абсолютно и неограничено във времето.
- 26 Предоставянето на икономическите права, което влече задължение за клубовете да преотстъпват търговските права от спортните състезания, в

които участват, заедно с описаната по-горе дисциплинарна и организационна власт, поставя ФИФА и УЕФА в господстващо положение, по отношение на което съществуват признаци на злоупотреба, тъй като частично и необосновано се ограничава възможността на евентуални конкурентни като футболните клубове да организират алтернативни футболни турнири, извън ФИФА и УЕФА, и да експлоатират производните икономически права.

- 27 Запитващата юрисдикция посочва, че описаната по-горе хипотеза съответства на наличието на споразумение между два частноправни субекта, позволяващо съгласувано поведение, насочено към това да се ограничат организирането на международни футболни състезания и продажбата на производните им икономически права, което противоречи на установената в член 101 ДФЕС забрана. Посочва също, че това споразумение очевидно оказва въздействие върху конкуренцията на съответния пазар по смисъла на член 101 ДФЕС и може да засегне търговията между държавите членки. В това отношение запитващата юрисдикция припомня решение на Съда от 30 юни 1966 г., *LTM (56/65, EU:C:1966:38)*, в което на страница 170 се отбелязва, че за да бъде изпълнено условието за засягане на търговията, трябва да е възможно, въз основа на съвкупност от фактически и правни обстоятелства, с достатъчна степен на вероятност да се предвиди, че съответното споразумение упражнява пряко или непряко, действително или потенциално въздействие върху търговския обмен между държавите членки, както и точка 31 от решение от 16 юли 2015 г., *ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484*, съгласно която, що се отнася до понятието за ограничаването като „цел“, следва да се посочи, че някои видове съгласуване между предприятия включват поради самото си естество достатъчна степен на увреждане на доброто функциониране на конкуренцията, за да може да се приеме, че не е необходимо обсъждането на техните последици. В тази връзка запитващата юрисдикция се позовава на точка 33 от последното решение, съгласно която, за да се прецени дали определено споразумение между предприятия или решение на сдружение от предприятия притежава тези характеристики, е необходимо да се разгледат съдържанието на неговите разпоредби, целите, които то се стреми да постигне, както и икономическият и правният контекст, в който то се вписва. При преценката на този контекст следва да се вземат предвид естеството на засегнатите стоки или услуги, както и реалните условия на функционирането и на структурата на съответния пазар или пазари. В същия контекст запитващата юрисдикция цитира решение от 20 ноември 2008 г., *Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643*, в точка 21 от което Съдът постановява, че за да се определи дали дадено споразумение попада в обхвата на забраната, съдържаща се в член 81, параграф 1 ЕО (понастоящем член 101 ДФЕС), следва да се разгледат съдържанието на разпоредбите му и обективните цели, които то се стреми да постигне. В това отношение дори да се предположи, че се установи, че страните по дадено споразумение са действали без никакво субективно намерение да ограничат конкуренцията, а с цел да се справят с последиците

на секторна криза, такива съображения не са релевантни за целите на прилагането на посочената разпоредба. Всъщност може да се приеме, че дадено споразумение има ограничителна цел дори ако няма за единствена цел ограничаване на конкуренцията, а преследва и други легитимни цели.

Относно нарушението на основни свободи

28 Възможно е обявените от ФИФА и УЕФА дисциплинарни мерки да доведат също така до нарушение на свободи на Съюза, и по-конкретно на:

- уреденото в член 56 ДФЕС свободно предоставяне на услуги, поради това че ESLC бива възпрепятствано да предоставя услуги,
- прогласеното в член 45 ДФЕС свободно движение на работници, поради това че играчите биват възпрепятствани да предоставят своите услуги чрез участието си в Европейската суперлига. Запитващата юрисдикция припомня в това отношение постановеното от Съда в точка 96 от решение от 15 декември 1995 г., *Vosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, че разпоредби, които възпрепятстват или възпират гражданин на държава членка да напусне своята страна по произход, за да упражни правото си на свободно придвижване, представляват пречки пред тази свобода, дори да се прилагат независимо от гражданството на съответните работници,
- свободата на установяване по член 49 ДФЕС, поради това че се възпрепятства учредяването на трите дружества, които да отговарят за управлението и надзора на ESLC,
- уреденото в член 63 ДФЕС свободно движение на капитали и плащания, поради това че се възпрепятстват вътреобщностни движения на капитали и плащания, свързани с проекта за Европейската суперлига.